

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Вівторок, 29 грудня 1987 року

№ 156 (3975).

Ціна 2 коп.

БУТИ ГІДНИМИ ВИСОКОГО РЕВОЛЮЦІЙНОГО ПОКЛИКАННЯ

УРОЧИСТЕ ЗАСІДАННЯ ЦК КОМПАРТІЇ УКРАЇНИ І ВЕРХОВНОЇ РАДИ УРСР, ПРИСВЯЧЕНЕ 70-РІЧЧЮ ПРОГОЛОШЕННЯ РАДЯНСЬКОЇ ВЛАДИ НА УКРАЇНІ ТА УТВОРЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ РСР

25 грудня в Палаці культури «Україна» відбулось урочисте засідання Центрального Комітету Компартії України і Верховної Ради Української РСР за участю представників партійних, радянських, громадських організацій, трудящих міста Києва, Київської області і воїнів Радянської Армії, присвячене 70-річчю проголошення Радянської влади на Україні та утворення Української РСР.

У президії — член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський, члени і кандидати в члени Політбюро ЦК Компартії України: І. О. Герасимов, Ю. А. Євченко, Є. В. Качаловський, Б. В. Качура, В. А. Масол, В. П. Митронов, І. О. Мозговий, В. О. Сологуб, О. А. Титаренко, В. С. Шевченко, С. І. Гуренко, В. А. Івашко, Ю. П. Коло-

мієць, В. Д. Крючков, Я. П. Погребняк. Тут же — ветерани партії, учасники революції, громадянської і Великої Вітчизняної воєн, знатні трудівники народного господарства, діячі науки і культури, воєначальники, керівники зарубіжних українських прогресивних організацій, які прибули на ювілейні торжества.

Засідання відкрила член Політбюро ЦК Компартії України, Голова Президії Верховної Ради УРСР В. С. Шевченко.

Урочисте засідання оголошується відкритим.

Звучать Гімн Радянського Союзу і Гімн Української РСР.

З доповіддю «Під прапором Великого Жовтня, курсом перебудови» виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК Компартії України В. В. Щербинський.

На урочистому засіданні

виступили: член КПРС з 1926 року, учасник громадянської війни С. В. Остапенко, оператор цеху гарячої прокатки комбінату «Криворізьсталь», член Центральної Ревізійної Комісії КПРС, Герой Соціалістичної Праці А. В. Сторожук, завідувач птахфермою колгоспу імені Ватченка Лещинського району Хмельницької області, депутат Верховної Ради УРСР М. І. Мазуркова, начальник Київського вищого військового інженерного училища зв'язу, Герой Радянського Союзу генерал-лейтенант М. К. Пилипенко, член КПРС з 1935 року, учасник революційної руху на західноукраїнських землях І. І. Стороженко, член Виконавчої ради Ліги американських українців, член ЦК Компартії США, редактор газети «Українські вісті» М. Д. Ганусь, директор Київського науково-дослідного інсти-

титу педіатрії, акушерства і гінекології, член Комітету радянських жінок, голова правління Українського республіканського відділення радянського дитячого фонду імені В. І. Леніна академік АМН СРСР О. М. Лук'янова, голова Національного виконавчого комітету Товариства об'єднаних українських канадців П. І. Кравчук, голова правління Спілки театральних діячів України, депутат Верховної Ради УРСР, лауреат Державної премії СРСР, народний артист УРСР С. В. Данченко.

Учасників урочистого засідання вітали представники комсомольців і молоді республіки, воїнів Радянської Армії і Військово-Морського Флоту.

Під звуки «Пісні про триполюсню молодість» вносяться прапори республіканської комсомольської організації, пам'ятний Червоний прапор ЦК Компартії України, пам'ятний Червоний прапор ЦК ВЛКСМ, прапор піонерської організації України. До залу входять представники молоді — білі студентських загонів, учні СПТУ, курсанти військових училищ, піонери, школярі, спортсмени. Тут же театралізована група.

До учасників засідання звернувся молода трудівни-

ця харківської швейної фабрики «Динамо» Алла Минайленко, лауреат премії Ленінського комсомолу, вийшовши з трибуни імені В. І. Леніна з Горлівки Юрій Литовкін, учень профтехучилища № 33 Хмельницької області Василь Білецький.

Від імені багатотисячного загону студентської молоді учасників урочистого засідання вітала студентка третього курсу Київського держуніверситету Мирослава Шевчук.

Про вірність вищого покоління захисників Батьківщини славним бойовим традиціям батьків і дідо, які грудьми захистили Вітчизну в роки громадянської і Вітчизняної воєн, говорив курсант Донецького вищого військово-політичного училища інженерних військ і військ зв'язу імені генерала армії О. О. Єпішева Олександр Севальнов.

Урочисте засідання ЦК Компартії України і Верховної Ради УРСР оголошується закритим.

Під склепінням Палацу культури «Україна» урочисто звучить партійний гімн «Інтернаціонал».

Потім відбувся святковий концерт майстрів мистецтв і художніх колективів республіки.

(РАТАУ).

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ

• продовжуємо обговорення публіцистичної статті «СВОЯ МОВА — ЧУЖА?» ВІДГУКИ ЧИТАЧІВ. (2 СТОР.).

• НАШІ ЗЕМЛЯКИ У ВЕЛИКУ ВІТЧИЗНАНУ. (2-3 СТОР.).

• ЯКІ ФІЛЬМИ ВИ ПОБАЧИТЕ В КІНОТЕАТРАХ МІСТА У СІЧНІ? (3 СТОР.).

• УВАГА! ПІДСУМКИ БІЛІ-ПІСІ-ПІСІ-ПІСІ НА МІСЦЯХ СТЕЖКАХ» (3 СТОР.).

• ГІСТЬ ГАЗЕТИ — ВІДОМІЙ ПАРОДИСТ ВОЛОДИМИР ВІНОКУР. (4 СТОР.).

КОСТЯНТИН ЛЕСЬЄВ НОВОГО ЩАСЛИВОГО РОКУ!

Не збиймося з вірного кроку. Вже тануть застіжні сніги... Нового щасливого року. Мої земляки дорогі!

Розгін набирає країна, Оновленням дише земля. І кожна радянська людина Відчула турботи Кремля. Не словом парадним — ділами.

И радіє душа: «Живемо!». Затримки ж не буде за нами —

Вітчизні усе відаємо: Жар серця, енергію, розум, І помисли, чисті й святі. Нас тих не злаяють прогнози,

Хто Правді стоїть на путі, Хто варить зневіри отруту. Щоб совість приспати. О, ні!

Ненавість до Чесноти зноу На праведнім спалим вогні! В яскраво-неселім багатті Сконає минулийи зло. Щоб стали духовно багаті, І зерно Доброти проросло. Вітаючи радісні зміни, І ти, співвітчизнику мій, Високе наймення Люднийи Ганьбять і в малому не смій!

Відступництва чорної плями На прапор душі не проляю. Як завше, земними трудами Насущний мій хліб зароблю. Світлішайте, людські душі: Весну принесуть журавлі — І брудними струмками чиниші

Злетять із обличчя землі. Як пінно потоки клекочуть! До прірип вивісять сміття... І серце співає-тріпоче: Тебе я вітаю, Життя! Вітаю і юність і ієність Простих возвеличених слів! Хай править державою Гласність,

Як Час Перемін поведе! Ми ставим війні перешкоди. Щоб сонце не щезло в імлі Хай в мирі стомовні народи І в дружбі живуть на землі! Розоримо злоби пустелю, Щоб квітли сади навесні, Щоб шастя — у кожну оселю,

Безхмарне — Тобі і мені. Не збиймося з вірного кроку — Розтануть глибокі сніги. Щасливого — мирного — року.

Мої земляки дорогі! с. Солгутає, Гайворонський район.

XXVII ТРУДОВИЙ РИТМ XII ПЯТИРІЧКИ

Є РІЧНИЙ!

Про дострокове виконання плану другого року дванадцятирічної п'ятирічки рапортував колектив вантажно-транспортного управління виробничого об'єднання «Олександрівський». Зараз на його трудовому календарі — початок лютого наступного року. Продуктивність праці тут зросла проти планової на 7,5 процента.

значно знижено простой вагонів.

Вагомий внесок у загальний успіх зробили члени комсомольсько-молодіжних колективів теплового № 3, де старшим машиністом Г. Циганюк, та теплового № 15, який очолює старший машиніст П. Т. Колесник.

Ці екіпажі ще в листопаді рапортували про виконання річного плану.

Г. КАЛЧЕНКО.

ЧІТКО, БЕЗ ЗАТРИМОК

Чималих успіхів у праці досягла комсомольсько-молодіжна зміна на чолі з комсоргом Валерієм Семойленком, яка працює на розвантажчальних залізничних вагонах, що надходять на будівельний майданчик Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд. Всі

23 члени Спілки працюють на совість. В результаті кожен вагон під розвантаженням простояє на 1,52 години менше від нормативного часу.

Л. НІКИШИН, начальник станції Промислова. Долинський район.

З ТУРБОЮ ПРО ЛЮДЕЙ

Працівники комсомольсько-молодіжного колективу Ульяновської районної аптеки № 91 річний план виконали ще задовго до новорічного свята. До кінця року вони зобов'язалися реалізувати населенню товаришів на суму понад 5 тисяч карбованців.

З 25 трудівників аптеки 20 — віком до тридцяти

років. У авангарді колективу йдуть комсомольці. Наталка Гонтар і Наталка Богачук — фармацевти. Ліки дівчата готують завжди якісно і швидко. Відпускають їх хворим Лідія Герасименко і Наталія Бондар. Вони, як, зрештою, і всі інші аптекарі, постійно дбають про своїх відвідувачів, стараються не тільки працювати, а й добрим словом зарадити хворим.

Л. СТЕБЛОВСЬКИЙ, м. Ульяновка.

Досягнуте — не межа

Микола Давидов, перший секретар Знаменського міським комсомолу на запитання, які з КМКС району вже рапортували про виконання річного плану, відповів на відразу. Запитав, якими більше цікавимося: тими, що трудяться в селах, а чи промисловими. Зрештою, запропонував:

— У районі п'ятдесят два молодіжні колективи. В передноворічні дні ми часто чуємо: план двох років виконано! Радують успіхами, як і завжди, залізничники. Та хочеться, добре слово сказати і про доярок.

І Микола, щоб даремно не витрачати часу на загальні розмови, запросив у свій кабінет, де знаходився секретар комітету комсомолу колгоспу «Мали» Сергій Погорілий.

Перша у районі

Сергій поспішав. Та коли дізнався, що цікавимося комсомольсько-молодіжним колективом, який очолює Світлана Протинцева, вирішив виділити трохи часу й пресі.

— У нашому колгоспі молочнотоварна ферма № 2 з року в рік виборює першість у соціалістичному змаганні. Не був винятком і нинішній. Здебільшого там працюють досвідчені доярки, трудовий стаж котрих нараховує десятиліття.

Хлопцесь захопився. Всі, хто був присутній у кабінеті, уважно слухали сільського патяка молоді. Він розповідав цікаво і конкретно, без прикрас. Говорив, що молодіжний колектив там створено півтора роки тому. До нього входять, крім доярок, ще й зоотехнік Світлана Івановська, чоловік С. Протинцевої — Микола. З перших днів об'єднаної праці члени КМК твердо вирішили: не відставати від старших товаришів. Продуктивність праці за рік зросла на десять процентів. Значна частина всіх виробничих операцій механізована.

Особливо радо розповідав Сергій про керівника комсомольсько-молодіжного колективу Світлану Протинцеву. Це вона запропонувала своїм подругам підтримати почин старших колег і працювати за переміщення місячних зобов'язань. Тепер усі доярки одержують від кожної корови по десять кілограмів молока щодоби.

Світлана Протинцева при плані три тисячі кілограмів молока в передноворічні дні наблизилася до чотиритисячного рубежу.

Очі хлопця світилися гордістю за товаришуку по Спілці.

— Як ви думаєте, — запитав юнак, — не багато чи мало надійла наша комсомолка?

Всі посміхнулися і, мабуть, кожен по-

думав: чотирі тисячі... Для молоді тваринниці — чудовий показник!

Успіхи не забарились

Інструктор райкому комсомолу Ольга Мосійченко добре знає комсомольсько-молодіжний колектив молочнотоварного комплексу, що трудиться в колгоспі імені Держинського. Молоді тут багато. Вони, як і решта працюючих, в цьому році мали змогу оцінити переваги бригадного підраду. І хоч стаж КМК невеликий — його наприкінці року тільки засновано, але фінішували доярки успішно.

Комсомольці не відстають від тих доярок, які свого часу були наставниками молоді, а інколи навіть вправніші за своїх старших колег, — розповів М. П. Дюшко, головний зоотехнік господарства. — А ще вони доклали чимало зусиль, аби додатково до плану виробити 65 тонн молока.

Правда, праян тваринниць тут дещо відірвані від аналогії в інших господарствах. На комплексі створено ланки, робота проходить у дві зміни.

У ці дні настрій в усіх ділках особливо піднесений. Не так успіхами в праці (і до цього часу вони були), як тим, що давня їхня мрія здійснилася: всі вони, молоді і зважати, об'єдналися в КМК.

— Тепер про чотиритисячний показник наступного року думають комсомолки, — похвалила старших працівниць Ольга Мосійченко.

Коли ж її запитали, чи виправдають свою впевненість подруги Галина Штала, Оля заявила:

Ланка Галі одна з кращих сьогоднішніх комплексів. З такими друзями, як Михайло Макаропек, Оксана Борисовна, Олександра Пасіка, Марія Мельник можна сягнути і більшого.

Н. КАНАТЕНКО, студентка факультету журналістики Львівського держуніверситету.

ПУБЛІЦИСТИЧНА стаття під таким заголовком в нашій газеті (17 вересня цього року) викликала широкий резонанс у читачів. Ми вже публікували відгуки вчителів, бібліотекарів, школярів, ветеранів комсомолу («МК» за 7, 17, 27 жовтня, 26 листопада та 5 грудня), де читачі висловлюють занепокоєння станом вивчення рідної мови в школах обласного центру, намаганням батьків, українців за націоналістично підвернути своїх дітей від української мови, дивляючись їх під впливом цього предмета у школі.

Продовжують ті листи, в яких читачі пропонують розширити обсяг початків розмови. Сьогодні друкуємо ще три відгуки.

«Своя мова — чужа?»

ЗОЛОТІ СЛОВА

Те, що прочитав у статті — це просто сором і ганьба для нас, українців. Я думаю, що причина такої неповаги до рідної мови в тому, що люди не бачать її необхідності в офіційних місцях: на стадіонах, у тролейбусах, на вокзалах, в кінотеатрах. Я за професією вчитель і якось, розповідаючи дітям про Кіровоград, хотів у них пробудити гордість, що вони живуть недалеко від такого славного міста. Говорив їм, що тут було створено перший на Україні професійний театр, що в Кіровограді жив і творив Марко Кропивницький, інші видатні діячі нашої культури. І раптом мене один хлопчик перебив і скрушно сказав: «А хіба це українське місто? Там же всі по-російськи говорять. Я там був. Там навіть слово «баранчик» на вивісці пишуть по-російськи». Це зважаючи на те, я говорив їм, що це місто не бісить — бо ще малий, у другому класі, де йому вже знати географію.

Насамперед, слово рідне треба піднести у школі. А це не наш земляк В. О. Сухомлинський писав: «Школа стає справжнім вогнищем культури лише тоді, коли в ній панують чотири культури: культ рідної мови, книги, батьківщини і людини». Ці золоті слова повинні, мені здається, писати над порогом кожної школи. Якщо ж забудемо їх, то не сформуємо нам справжньої людини.

Я не уявляю собі школи, в якій би кожен учень не дорікав рідною мовою, не обіграв, не плавав її. А в Кіровограді до чого дійшли? Говорили братньою російською мовою, можна

сказати всім тим, хто допустив це, тільки одне: «Горіло».

Л. ЯВОРСЬКИЙ,
учитель.

с. Новомиколаївка,
Новгородківський район.

ЩЕ НЕ ПІЗНО

Коли я прочитала статтю, чесно кажучи, страшно стало. Уявляється перекладач: минає кілька десятиліть і мова покоління читатиме українську літературу тільки у перекладі...

Пригадую найперше прагнення від Києва: на аудіо- і відеолентах розмовляють українською мовою, до того ж досить чистою, літературною. І не оглядаються на того, хто говорить по-українськи. А в нас у Кіровограді? Не буду повторювати статтю — в ній про це написано досить. Шанують свою рідну мову в західних областях України. В нашій же області з цим не все гаразд.

Не раз мені доводилося бути в інших сучасних республіках: у Прибалтиці, у Закарпатті. З якою увагою ставляться там до свого, рідного, неповторного, національного. Переказую більшість свого життя мій батько М. С. Алавердян, вірмени за національністю, живе на Україні. Але всі ці роки він передплачує газети й журнали вірменською мовою. З дитинства в нашій сім'ї звучало три мови: українська, російська й вірменська. Моя мама, українка, також навчилася говорити по-вірменськи, та й ми, діти її, дещо перейняли. І знаю напевно: як приємно нашим родичам по батьковій лінії у Вірменії, коли мама приїжджає до них у гості й спілкується з ними по-вірменськи!

Батько завжди говорив нам, і зараз навчає внука, що чим більше людина

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

знає мов, тим багатіший і ширший її світогляд, тим вища його духовність. Мій батько — вірменин за рідною мовою, по-українськи й давно читає українською мовою.

Коли перед нами стало питання, в яку школу віддати дітей — в російську чи українську — вибрати не довелося, бо кругом у нашому мікрорайоні тільки російськомовні школи: №№ 13, 9, 18, 19. Та з дитинства мої діти читають обома мовами, а коли приїжджають у село до бабусі, то розмовляють доброю українською.

Справді, десь утворилася прогалина між минулим і сьогоденням, чим, напевно, недовгоділля в інтернаціоналістичному й патрістичному вихованні молоді. Але ще не пізно виправити становище.

Л. КРАМАРЕНКО,
м. Кіровоград.

А ВОНИ ЦУРАЮТЬСЯ...

Взагалі я людина спокійна і вивести мене з рівноваги важко, але після прочитання статті...

Звичайно, я розумію тих людей, котрі росіяни за національністю і до того, як оселитися в Кіровограді, жили в інших республіках. Але серце обливається кров'ю, коли читаєш, що люди, які зроду-віку жили на Україні, зросли тут, ходили по цій землі. Ім же хліб — цураються мови нашої України.

Згадаймо XVI століття. З пошуку і крові наша пісенна мова. Скільки славних предків — земляків полягло в боротьбі з польськими магнатами, які насаджували чужу нам мову! А тепер самі ж нападники поливають рідне слово забуттю.

Та що говорити... Хіба може людина стати борцем, патріотом, захисником рідної землі, коли своя мова стає їй чужою?

Багато не пишу, бо знаю, що листа не опублікує. А хотілося б, щоб усі, хто прочитав та задумався, та схаменувся, хоча наперед чи вони читають цю газету, адже для них... «читай на українському мові» неинтересно...

П. ПОЛЯКОВ,
17 років.

с. Торговиця,
Новоархангельський район.

«БАЗАР-ВОКЗАЛ?»

Так називалась репліка, в якій критикувався негостинний прийом студентів Кіровоградського інституту сільськогосподарського будівництва чотирьох журналістів «Молодого комунара». Дійсно, за багато років зустрічей із читачами ця репліка була безпрецедентною: шум, гам, слово, мовлене в мікрофон, важко почути. Кілька разів ми поривались підвестися з-за столу й піти із залу: не ми ж наби. Однак разів ми поривались підвестися з-за столу й піти із залу: не ми ж наби. Однак разів ми поривались підвестися з-за столу й піти із залу: не ми ж наби.

А менше, як за тиждень, на критику надійшла відповідь за підписом Віктора Зозулі, заступника секретаря комітету комсомолу. Ось вона:

«Уявіть собі, що поріг вашої оселі переступили гості. З одного боку гості — це гості: його шанувати треба, якщо не на 100 відсотків, то хоч би на 99. Але яні почути, ані дивитися гості, якого чинали у визначений час не один, не два, а триста господарів — студентів КІСМУ. Та так і не дочекались? Снажето, була причина? Можливо. Але вичіпай! Люди звичайно знаходять час, щоб заздалегідь хоча б вивибачитись та відмінити зустріч, тим більше, так би мовити офіційну. Отож, уже до зустрічі з корреспондентами молодіжної газети у трьохсот студентів КІСМУ склалася увага про них як про людей, м'яко кажучи, невихованих. Тож, як бачимо, питання «Сильні чи збирається вміщувати публікації про етичне виховання молоді?» було до речим. Газети, дійсно, треба писати про це багато, і, зокрема, про оволодіння і вихованість.

Та не будемо переходити на особистості, щоб розмова ця не нагадувала відоме: «А ще напелюха одягнути».

Давайте краще поговорити про наболює. Невже редакції невідомо, як важко нам, комсомольським активу, дається передплата кожного примірника вашої газети? Сильні чи вміщувати у відповідь на справедливе «Обласну молодіжну газету» повинен читати кожен комсомолець, не менше справедливих нарікань на адресу більшої частини публікацій. Але ми слухаємо. Зауважте, ми, а не ви. Слухаємо, сперечаємося, доводимо. Наголосимо на удачі газети, даємо адреси на майбутнє. Знову ж таки ми, а не ви. Але справа йде туди. І вам, здається, час уже зрозуміти, що не допомагають у вирішенні і ті додаткові строки, на які продовжили передплату напівлітню на «Молодий комунар». Зараз вже не ті часи, коли можна було примусити молоді, якщо не читати, то хоча б передплачувати те, що їм не до вподоби. І фонує не в тому, що, як вам здається, в КІСМУ навчальні обмінні люди. Як відомо, «Комсомолку» у нас передплачують із задоволенням, а примірники «Собесідника» зачитують до дір.

Тому і наповняли ми на цій зустрічі Думали, газети, зумість зацікавити. Не вийшло. І, мабуть, не тільки в недостатній гостинності студентів КІСМУ треба вбачати причину недоволи зустрічі з чотирма журналістами «Молодого комунара», лні за шумом не почули, або не хотіли, почути зацікавлених голосів тих, хто вболіває за справу молодіжної газети.

Важко, що співробітникам молодіжної газети зараз, як ніколи, треба вийти з кабінетів, забути про тишу, а повернутися обличчям до тих, про кого і для кого вони мають писати, не просто знати їх справи, а жити цими справами.

Коли ми разом обговорюємо не так за долю передплати, як за долю газети, то не буде потреби в таких безцільних зустрічах, а передплату на «Молодий комунар» можна буде переємно закінчувати 30 жовтня».

Така відповідь. Публікуємо її повністю, не боючись, що в читачів складеться про газету думка відмінна від тієї, яку вони мали досі. Хоча, якщо відверто, ця відповідь забрала багато газетної площі, яку можна було б використати з більшою користю.

В останні роки газета самокритично визнає свої недоліки, прорахунки, слабкі місця. Про це ми відверто говоримо зі своїми читачами під час безпосередніх зустрічей, про це пишемо на сторінках газети. Бо свідомі того, що тільки не приховуючи недоліки, можна спо-

діатися на їх виправлення.

Не будемо глибоко коментувати відповідь В. Зозулі, хоча цього потребує майже кожен факт. Ні, не те, що докори його несправедливі. Але вони надто односторонні. А це і є напівправда. Наповнину ж це неправда, намагання видати бажане за дійсне. І те, чого не відбулося перша зустріч (в ній мали б бути зацікавлені обидві сторони, але комітет комсомолу наче чекав, що з поважної причини журналісти не зможуть прийти, аби згодом дорікнути; не чекати нагоди вщипнути один одного позини ми, а шукати взаєморозуміння). І що журналісти не почули зацікавлених голосів на зустрічі (почули, але як їх було мало). І що співробітникам газети зараз, як ніколи, треба вийти з кабінетів (це абсолютна некомпетентність, не будемо повторювати скільки зустрічей, усних випусків, свят газети провели тільки восени цього року — про незначну частину їх ми повідомляли читачам). І що... Чи варто продовжувати перелік фактів напівправди?

Передплата на газету нинішньої осені проходила в складних умовах. Ніхто цього не приховує. І ми себе також не заспокоюємо тим, що з подібними труднощами передплати мали справу колегі в переважній більшості областей республіки. Та й вирішувати цю проблему, на наш погляд, мають не тільки журналісти. Для того й влаштовуємо ми свята, усні випуски газети, короткі зустрічі з читачами, аби знати їхню думку про газету, їхні інтереси, вподобання, запити. Знати, щоб задовольняти ці запити. Комітети комсомолу мають сприяти організації цих зустрічей, зацікавлених розмов. Досі таке сприяння ми відчували всюди. Чому ж із студентами КІСМУ не вийшла розмова?

Саме це питання повинно було б турбувати комітет комсомолу. Але замість того, щоб проковтнути ту гірку правду, про яку йшлося у репліці «Базар-вокзал?» і подумати серйозно над проблемами дисципліни студентського середовища, власного безсилля — комітет комсомолу став у позу ображених і вирішив перейти в атаку.

Так, зараз пресу критикувати стало модно. Й не дивно, що модно саме для тих, кого преса критикує. Мовляв, у пору гласності журналістам багато дозволили... Ні, ми не проти критики, будь ласка. Але критика має бути об'єктивною, а не реакцією на ображені амбіції.

Сьогодні виходить останній номер газети в нинішньому році. Думається, що багато цікавих публікацій знайшли читачі для себе в 1987-му. Доводиться говорити й про менш цікаве — критику ж бо у нас ще не всі навчилися сприймати мужньо. Треба вчитись. Аби не виникло подібних непорозумінь.

Редколегія «МК».

НАРОДИВСЯ він у 1921 році у селі Аджамні. 1930 року батьки переїхали на проживання в м. Долинську. Тоді якраз Микола пішов до школи. Вчився добре. Був дуже пам'ятливий, любив спорт. Брав участь у художній самодіяльності. Був редактором загальношкільної стінгазети.

Закінчивши 8 класів середньої школи в 1938 році, Микола Турчанін вступив до Тамбовського загальношкільського училища, яке й закінчив у 1940 році. Ставши лейтенантом, одержав призначення в Подольське стрілецьке кулеметне училище.

В травні 1941 Миколу направили на підготовку танкових командирів при Першому Ульяновському танковому училищі. Війна застала його на посаді командира курсантського взводу.

В травні 1942 року, коли Турчанін остаточно «приписався» до штабу нашої танкового корпусу, настали дні страхотливих боїв на тій ділянці фронту в районі Орла. 29 червня фашисти розпочали наступ. На світанку вони пустили в хід бомбардувальники, які безперервно завдавали ударів по лініях. Це місто складало в основному дерев'яні будівлі, тому за один бойовий день від цього майже нічого не лишилося.

Всім бойовим частинам було віддано наказ вийти на передній край лінії оборони з ворогом і зайняти її на ділянці від Червоної Поляни до Великої Віреї. На узліссі за селом Оршикіно роз-

містився штаб корпусу. Село бомбардували безупинно 14 ворожих літаків. Горіла орловська земля, палилася броня, але радянські танкісти стояли на смерть, стримуючи нагиск танків Гудеріана. В цих запеклих боях Микола

ЗАВЖДИ НА ВІСТРІ

приймав своє бойове хрещення. Він підтримував зв'язок зі штабом Брянського фронту. За Миколою закріпили три «ПО-2». Вони допомагали здійснювати зв'язок. «Мессери» полювали за цими машинами, знаючи, що вони перевозять цінні, секретні документи про наші дії на фронті. Подекуди літаки не поверталися із завдання. Сам Турчанін теж літав. В один з вильотів «мессер» почав полювати за «ПО-2», але досвідчений пілот зумів замаскувати й уникнути прямого попадання куль. Летіли просто поміж хатами по вулиці. А коли здійснили посадку, то нарахували в корпусі літака 52 пробоїни. Поцятило їм, що дивину залишилася непошкодженою. Завдання виконали. А їх, таких завдань, Микола мав по десять на день.

Особливо важке становище склалося на правому краї нашої оборони, де дія танковий корпус під командуванням генерала Лисюкова. Німці кинули на цю ділянку оборони 760 танків, піхоту. Сили були нерівними. Фашисти прорвали дві лінії основної оборони. Окремі підрозділи увірвалися в розташування штабу корпусу. Між корпусами порушився зв'язок. Генерал Катков не став Миколу висвітлювати обстановку.

У цей час німці вже розпочали наступ з автоматами, поряд стояли бронетранспортери. Поранений Лисюков усею скраєм лісу. На нього кинувся фашист із багнетом і відірвав генералові голову, а потім, замочивши в плащпалатку, кинув її до кулака бронетранспортера... Це встиг побачити зв'язковий Микола Турчанін і доповісти про все Каткову. Той негайно зв'язався зі Сталіном...

Це сталося 29 липня 1942 року о 2 годині дня. Ворог наступав. Не належало віддавати йому радянські танкісти кожну п'ядь рідної землі. За участь в тих боях офіцер зв'язку Микола Турчанін одержав орден Червоної Зірки. Йому наділили на один ступінь військового звання.

Потім нам довелося вийти з району від Сталінограда, біля самого Дону. Штаб фронту містився в м. Сарафанівці, командуючим був Костянтин Родіоновський. Фронт називався Донським.

19 листопада 1942 року затримався земля від артилерійської канонади. Опалала інтукатурка зі стін, шибки раптом лисні ашент. Наші війська пішли в наступ. Війська ворога, які знаходилися на нашій ділянці фронту, атакують нас

УВАГА! ПІДСУМКИ БЛІЦ-КОНКУРСУ

ЩОДО ПРОЕКТУ Державної програми охорони насадженого середовища й раціонального використання природних ресурсів СРСР на тринадцяту п'ятирічку і на перспективу до 2005 року, пропонує: різко обмежити використання хімічного захисту рослин. Він заснований на використанні токсичних органічних і хімічних сполук, шкідливих для всього живого. Адже існують інші методи захисту рослин: агротехнічні, карантинні, механічні, біологічні... Останнім часом ми занадто захопилися хімією, — так почав свого листа один з учасників бліц-конкурсу мисливців Василь Баленко з Устинівського району. Редакція переадресовує цю пропозицію комісії обласного, яка спеціально займається підготовкою пропозицій до державної програми.

Листи, схожі на щойно процитований, журі розцінює як свідчення зацікавленості мисливців проблемами екології. Втім, те ж саме підтвердили й відповіді на запитання бліц-конкурсу, які оцінювалися за десятибальною системою. Нижче подаємо коордиати правильні відповіді на них.

1. Якщо на полюванні виникла потреба розпалити вогнище, мисливець повинен подбати про пожежну безпеку у лісі або лісопосадці. Вогонь бажано розводити на галя-

вині, на відстані 8—10 метрів від кущів та дерев. Місце для вогнища слід розчистити від снігу та опалого листя й бажано утрамбовувати.

Гріючись або готуючи їжу біля вогнища, не забудьте рушницю та боеприпаси скласти в одному спеціально підготовленому місці, щоб запобігти нещасному випадкові.

НА МИСЛИВСЬКИХ СТЕЖКАХ

Коли необхідність у вогні відпадає, вогнище слід погасити, дотримуючись при цьому необхідних запобіжних заходів.

2. Правила поведінки мисливців на полюванні регламентує Положення про полювання і про мисливське господарство УРСР. Норми відстрілу дичини пушного звіра, дикої птиці та копитних встановлюються щороку спеціальним наказом голови президії обласної УТМР. Цього року, приміром, норма відстрілу на зайців складає одного зайця на мисливця за день полювання і не більше десяти за сезон. У листопаді — грудні на території Кіровоградщини можна полювати на чок, гусей, лис, диких голубів, лисиць, зайців, косуль, кабанів, причому на копитних — тільки за ліцензіями.

3. Фотополювання — це полювання із фоторушниці. Його переваги в тому, що тут мисливець, переживаючи сповна всі перипетії, труднощі й радощі полювання, не заважає природним багатствам краю ніякими збитками. Враховуючи те, що на сьогодні відстріл дичини є засобом підтримання її кількості в оптимальних рамках, можли-

на сказати, що звичайне полювання і фотополювання доповнюють одне одного; як спорт фотополювання не менш захоплююче, ніж полювання з рушницею.

4. Традиції охорони природи на Україні сягають своєї давнини. Так, ще в «Руській правді» (XI—XII ст.) знаходимо положення про охорону окремих мисливських звірів Київської Русі. В XVII—XVIII століттях було видано ряд указів про охорону гнізд деяких птахів, заборону полювати на лосів. У XIX столітті на Україні існували окремі ділянки лісів, створені з метою розмноження звірів і птахів, а також захисні зони вздовж великих річок. Після перемоги Великого Жовтня Радянський уряд України почав дбати про державну охорону при-

роди. Створено цілий ряд заповідників, залучено до цієї справи вчені і громадськість; 1918 року при сільськогосподарському комітеті Наркомзему України було організовано секцію охорони природи; 1926 року Всеукраїнський Центральний Виконавчий Комітет та Рада народних комісарів затвердили «Положення про пам'ятки

культури і природи» тощо.

1940 року створено Управління по заповідникам, зоопаркам і зоосадам при Раднаркомі УРСР (з 1946 року перетворене на Головне управління по заповідниках при Раді Міністрів УРСР). Здійснює також цілий ряд інших заходів для охорони природи республіки.

Червона книга УРСР появилась 1976 року. До Червоної книги УРСР занесено близько ста видів представників фауни і понад 150 видів представників флори республіки.

5. Перш ніж знімати шкуру, треба дати тушці задохнутися, аби уникнути поладання крові на хутро. Знімають шкурки різними способами: трубною, ланцюговою, пластом. Перший із названих способів — для лисиць, зайців, вовків, кунців, но-

рок, видр, ондатр, білок. При зніманні трубною слід гострим ножом розрізати шкіру по внутрішньому боці задніх лап від їх середніх пальців до анального отвору, потім розпороти хвіст різно по середині нижньої лінії.

Після цього можна зробити розрізи на передніх лапках по їх внутрішньому боці від середнього пальця до ліктьового суглоба або пазуху. Після цього відділяють шкуру від тушки. Починають це із задніх лап, відтягуючи шкіру пальцями і обережно надрізаючи ножом там, де вона важко відділяється від сухожиль.

Обезжирення знятих шкурок виконують ножом, за допомогою коси, великої колоди, скоби. Всі названі засоби не повинні бути гострими у своїй робочій частині. Існує ГОСТ, який регламентує розріз і форму правил. Вони теж бувають трьох типів: вильчаті, розсувні, клиновидні. Найбільше поширені вильчаті, які розділяються на п'ять номерів (приміром, для лисичих шкурок — № 2, для заячих — № 3).

Коли сушіння шкурок надворі неможливе через погану погоду, користуються отоплюваним приміщенням. Температура — 25—30 градусів тепла (оптимальна); вона може бути й нижчою, але тоді шкурки сохнуть повільно.

Оброблені й висушені шкурки слід здавати в заготовельні організації протягом десяти днів після того, як вони були добыті.

Найглибші й найпоширеніші відповіді на запитання бліц-конкурсу надіслав уже названий тут Василь БАЛЕНКО. Йому 23 років, за спеціальністю він агроном. Одержавши найбільшу кількість балів — 50, В. М. Баленко став переможцем і одержує приз — премію похідний та патрон-таш. З огляду на те, що решта учасників конкурсу відповіли тільки на деякі запитання, та й то не завжди правильно, другого місця журі не присудило нікому. Третє місце із результатом 20 очок зайняла наша читачка із Долинської Н. В. ІЛЮЩЕНКО. Їй присуджено третій приз — сумку мисливську. Щоб одержати приз, переможці повинні звернутися особисто в обласну раду УТМР або в редакцію «Молодого комунара». Можна зателефонувати по номеру 4-66-79.

Журі дякує всім учасникам бліц-конкурсу «На мисливських стежках» і висловлює надію на те, що вони і надалі братимуть участь у масових заходах редакції в новому 1988 році. Для цього треба лише узгодно слідувати за нашими публікаціями.

ЖУРІ.

ДВОЄ ПЕРЕД ФІНІШЕМ

Перед останнім туром нашого шахового конкурсу на перше місце претендують двоє — кіровоградці А. АВДЕЄВ (44 очки) та В. ПИВІЛЬОВ (42). На третьому місці — М. АТАМАНЮК з Гайворона (37 очок).

Пропонуємо перевірити рішення завдань дев'ятого туру:

ЗАВДАННЯ № 17
1. Фd1 Кр d5. 2. Фh1 Крd4. 3. Фh4 Крd5. 4. Фa8 Крd4. 5. Фe4X. 1. Фa1 Фe3. 2. Фe3 Крd5. 3. Фh1 Крe6. 4. Кc3 C:d6. 5. Фb6.

ЗАВДАННЯ № 18
1. Фe9 Te4. 2. Фi7 K14. 3. Фi5 та 4. Фe4.

Завдання останнього десятого туру:

ЗАВДАННЯ № 19
БІЛІ: Крh7. Саb. Сi7. Кd1. Кg3. н.п. b5. b6. f8 (6).

ВІТЧИЗНЯНОЇ

АТАКИ

удар, що, відбивши всяку загрозу, витіснив опір, зазнався в полон.

...У дні боїв за звільнення Білорусії від фашистських загарбників Микола Турчанин, вже нагороджений орденом Вітчизняної війни II ступеня, був переведений у штаб 159 танкової бригади. На посаді заступника начальника штабу виконував ряд бойових завдань, в яких просто випадковість залишила йому життя. Він неодноразово брав участь у боях у тилу ворога.

Після звільнення м. Вітебська ми підходили до міста Бенешковичі. Для штурму цього укріпленого пункту Микола одержав від командувача особливі завдання: очолюючи цілу групу танків, прорватися через місто в тил ворога, зруйнувати лінійну оборону, знищити німецький штаб і він виконав наказ! За участь у тій операції Турчанин нагороджено орденом Вітчизняної війни I ступеня.

Залишили Латвію, Литву, вступили в бойові у Східну Пруссію. Там, де тільки складалася велика обстановка, появлявся на Т-34 Микола Турчанин. Він розставляв бойові частини, підкачував, як із найменшими втратами добивався успіху. У квітні 1944 ми підійшли до сходу другої лінії фашистської Північної

ЧОРНІ: Крb5. T13. Th4. C11. Ch2. н.п. a6. c6. e3. f5. h6 (10).

Білі починають. Мат у 2 ходи. (2 очка).

ЗАВДАННЯ № 20

БІЛІ: Крc1. Фg2. Tb4. Th6. Cd2. Kg7. Kh7. н.п. a4. b3. c3. g4. h3 (12).

ЧОРНІ: Крh4. Фа5. Tf8. Tg8. Ce7. Cf7. н.п. d3. f5. g3. h5 (10).

Білі починають. Мат у 3 ходи. (3 очка).

Че — шахіст

Він не прожив й сорока років, але його ім'я стало безсмертним. Це був справжній революціонер, цілеспрямований, чесний, прагнучий.

Але Ернесто Че Гевара був ще й спортсменом. Він грав у футбол, полюбляв велоспорт, спортивне риболовство, захоплювався ша-

хами. Че Гевара високо цінив цю гру, вважаючи, що вона виховує, розвиває мислення. Він знав, що той, хто грає у шахи, має великі аналітичні здібності. Ось чому Че намагався зробити шахи на Кубі масовим спортом. Дні Че-шахіста характеризувалися хоробрістю у грі, активні дії. Він умівав позитивного характеру гри, ішов тільки на перемогу.

Че був ініціатором численних шахових турнірів. Він організовував змагання між працівниками державних закладів країни, відвідував великі турніри, приймав участь у сеансах одночасної гри.

— Кенігсберга. 5 квітня одержали наказ брати його штурмом. Рано вранці розвідка без єдиного пострілу пробралася в розташування порога. За ним пішли в бій чотири танкових бригади, 44 мотострілецьких бригади, артополк, мінометний полк, дивізіон «Катюш» та самохідні установки. Ворог нас чекав зі сходу, та даремно — ми наступали з західної частини міста.

10 квітня наші війська оволоділи Кенігсбергом. А через кілька днів покинули із залишками німецьких військ на місці Пілау.

М. С. Турчанин достойно витримав випробування війною. Він дожив до Перемоги. Був потім начальником штабу танкової бригади, командиром танкового батальйону. Із 1953 по 1958 рік він служив за кордоном у званні гвардії підполковника. Одружився із землячкою з м. Долинської, появилися діти... З 1960 року мій однопольований у запасі. Але не складає рук. Ось уже чверть віку працюю в Дніпропетровському автоуправлінні. Виростив двох синів і синів підтримує п'ятеро онуків. Живе ця велика щаслива сім'я у Дніпропетровську, де я її й віднаходив завдяки доповіді Долинського райвійськомату через 43 роки після війни. Наша зустріч була радісною й хвилюючою. Адже нас по'язала воєнна молодість, спільна пам'ять болю і втрат.

А. ЛАВРЕНТЬЄВ.

На знімку: М. Турчанин у травні 1945.

КІНОЕКРАН СІЧНЯ

Стрічку «Забута мелодія для флейти» зняв режисер Ельдар Рязанов. Ця картина розповідає про людину, яка колись зринула заради кар'єри музику, а зараз прагне кохання.

Як завжди, у фільмі Рязанова чудовий букет акторів. Леонід Філатов якраз

цього жанру? Саме такий рідкісний експеримент і пропонує глядачам відомий режисер кіностудії «Мосфільм» Алла Сурикова.

Ім'я режисера А. Сурикова відоме глядачам за її роботами «Будьте моїм чоловіком», «Широко Вовк», і ось тепер перед нами нова

сама відомий драматург Е. Володарський («Свій серед чужих, чужий серед своїх»), «Мій друг Іван Ланшин», «Перевірка на дорогах». Постанови стрічки І. Шенюков. Глядачів зачепляють чудові акторські роботи Л. Турченко, О. Борисова, М. Рибникова,

во грає велику роль членинка і подіює закоханих мрійника; Тетяна Долілова стає в картині втілення кохання — чистого, справжнього і тому непереможного; Олександр Ширин і Валентин Гафт виступають в ролях колег Леоніда Семеновича.

Ім'я ролі виконують В. Дворжечкин, О. Майорова, О. Фатеева, О. Панкратов-Чорний, П. Меркуров, Н. Агапова, Т. Агафонова.

Стрічку знято на кіностудії «Мосфільм» у 1987 році. Це одна кінопрем'єра січня — художній фільм «Людина із бульвару Капуцинів» — теж знятий на «Мосфільмі».

Комедія, як відомо, бувають різні: ліричні і сатиричні, ексцентричні і музичні, фантастичні і пародійні. Ну, а коли в одній комедії поєднуються все різноманітні

комедія режисера, де головну роль виконує Андрій Миронов, улюбленець мільйонів кіноглядачів. Серед його партнерів — блискучі комедійні і некомедійні актори: Микола Караченцов і Олег Табаков, Олександр Яковлев і Михайло Боярский, Спартак Мішулін та Ігор Сварна.

Стрічку «Друга спроба Віктора Крохін» знято на «Ленфільмі» у популярному стилі «ретро». На екрані — добут післявоєнних ленінградських комуністичних, напівголомодне існування тих літ, яке було б, мабуть, ще тяжчим, якби не чудові якості радянських людей — доброту, великодушність, самовідданість. На такому тлі розвивається історія героя, історія сумна й гірка, бо життя його пішло хибним шляхом.

Оператор картини — В. Бурикін. Сценарій написав

А. Богданов. Цікаві й виконавці трьох головних ролей: Саніко Харашкевич, Вітя Полукетов та професійний боксер Михайло Терентьев.

«Срібні струни». Так називається фільм, присвячений Василю Васильовичу Андрєєву — творцеві першого в Росії оркестру народних інструментів, чудовому виконавцеві, диригенту, композиторові, просвітителю, що пробуджував у російському суспільстві інтерес до народної музичної культури.

Фільм знято на кіностудії «Ленфільм» режисерами Н. Кадочниковим та О. Дашкевичем за сценарієм Н. Кадочникова та Г. Смирнова. У фільмі знялися: О. Голубін, І. Малишева, О. Соловей, П. Кваченіков.

Л. МІСЮРА.

На знімку: кадр з фільму «Забута мелодія для флейти».

ЗУСТРІЧ ДЛЯ ВАС

«ЗДРАСТУЙТЕ!»

У нас в гостях заслужений артист
РРФСР Володимир ВІНОКУР

КОР: Володимире, ми починалися випа творчої дитини?

ВІНОКУР: Ще школярем я пробував співати у художній самодіяльності. Мені подобалися театр, естрада — мабуть через те і вступив до Інституту театального мистецтва. Після нього працював у Московському театрі опери, потім мене запросили солістом до ансамблю «Самоцітні». Там уперше спробував пародіювати. 1977 року став лауреатом Всесоюзного конкурсу артистів естради за монолог «Старшина». Тоді й вирішив працювати самостійно у жанрі монологів та музичних пародій. В результаті — пластинка «Пародія-80». 1981 року в Московському театрі естради відбулася прем'єра мого спектаклю «Виходжу один я...». Акомпанував мені Лев Оганезов. Через два роки — спектакль «Чи немає зайвого квітка?». Тут зі мною вже працювало двоє — Роман Назаров та Ілля Олейников.

КОР: Хто став вашою першою «жертвою»?

ВІНОКУР: Найпершу пародію я виконав на Миколу Сліщеня. Чи образився він? Звичайно, ні. Адже Микола — розумна людина, котрий притаманне тонке почуття гумору. Пародія ж — не що інше, як дружній гумор. Потім були пародії на Володимира Висоцького та Анатолія Папанова. Перед творчістю цих людей я просто схилився.

КОР: Ваші улюблені номери?

ВІНОКУР: «Солов'янина роже» — пародія на мого кращого друга Льва Леонідовича.

КОР: Що б ви порадили людям без почуття гумору?

ВІНОКУР: Розв'язати його. Для цього: не образитися на друзині жарти, сміятися разом з усіма, почастище ходити на естраду та гумористичні концерти. На мої, приміром.

КОР: Пад чим працюєте зараз?

ВІНОКУР: Занімлена робота над новим, третім спектаклем, в якому зайнятий цілий творчий колектив. Прем'єра має відбутися на початку 1988 року в Театрі естради. Називатиметься вистава «Здрастуйте...». Іде робота над другим диском (для тих, у кого не розвинене почуття гумору).

КОР: Ваші побажання нашої газеті у новому році?

ВІНОКУР: Побільше усміхатися, згадувати слова дитячої пісеньки «От улыбки солнечной одной перестанет плакать самый грустный дождик»!

Інтер'ю записав
Д. ТКАЧЕНКО.

Без слів.

Мал. В. ГОРДИЧЕНКА.

НОВОРІЧНІ НОВИНИ
ЮВІЛЕЙ

Своєрідний ювілей відзначили під Новий рік театральні Периферійська. Виповнилося десять літ відтоді, як біля каси востаннє були мовлені слова: «Чи немає зайвого квітка?».

КРАЩИЙ
ЗА ПРОФЕСІЮ

На конкурсі «Нумо, постачальники!», який пройшов напередодні Нового року, перше місце посів експедитор автобаз

№ 88 м. Китайська Спритненко. Він дістав за частини до автомобіля, сесійний випуск якого заплановано на наступну п'ятницю.

ВНЕСОК У НАУКУ

Свій внесок у педагогічну науку зробив аспірант П. Активенко. Напередодні Нового року він захистив дисертацію на тему: «Поліпшення якості бабусиних окулярів як фактор підвищення успішності в середній школі».

Ернест КУЛІН.

ТЕЛЕБАЧЕННЯ

ЧЕТВЕР

31 ГРУДНЯ

▲ ЦТ (I програма)

7.00 — «90 хвилин» 8.35 — Пісні і танці народів СРСР. 9.05 — Очевидне і неможливе. 10.05 — «Казки Нового року» 10.35 — «Колі за свічується латинка» 10.55 — Лі Сіон. Симфонія «Душа дракона» 11.35 — Телефільм «Плато Путранова» 11.45 — Пісні М. Кутузова. 13.00 — «Прогоди Петрова і Васильєва, звичайні і неможливі». Телефільм для дітей. 1 і 2 серії. 15.15 — Фільм-концерт «Російська фантазія» 16.05 — Мультифільм. 16.50 — Ж. Бізе — Р. Шедрін «Кармен-сюїта» 17.50 — Мультифільм. 18.00 — «До шістнадцяти і старші» 18.45 — Сьогодні у світі. 19.00 — Супутник телебачача. 19.35 — Кінокомедія «Смугастий рейс» 21.00 — «Час» 21.40 — «Навколо сміху». Вечір гумору. 23.10 — «Які чудові життя і земля» 23.40 — «Крайна мова». Документальний телефільм. 23.50 — «3 Новим роком, товариші!» 0.05 — «Щедрий вечір добрим людям» 0.135 — Кінокомедія «Найчарівніша і найпривабливіша».

▲ ЦТ (II програма)

19.15 — Концерт. 19.55 — Вечірня казка. 20.10 — Хорей. Чемпіонат світу серед молодіжних команд. Збірка СРСР — збірка Швеції. 3 період. 20.45 — Співає і танцює молодість. 21.00 — «Час» 21.40 — Глас Дерзавний квартал Ім. Шостаковича. 21.50 — «Чегемський детектив» 23.10 — «Які чудові життя і земля» 23.40 — «Крайна мова». Документальний телефільм.

П'ЯТНИЦЯ

▲ ЦТ (I програма)
1 СІЧНЯ

9.00 — Новини. 9.15 — Музичний подарунок. Програма телебачення Польщі. 9.40 — Мультифільм. 10.00 — Фільм-вистава Мадого театру Союзу РСР «Кам'яна квітня» 12.00 — «Придильські утіхи» 13.20 — Програма телебачення Куби. 13.20 — Документальний телефільм. 13.50 — Балет Л. Мінуса

10.00 — Новини. 10.15 — Для дітей «Ура, канікули» 10.45 — «Перун-87» 11.45 — Художній фільм для дітей «Продання сміху» 1 серія. 12.45 — До національного свята Куби — Дія визволення. «Грамма» — сестра «Аврора» (Кіровоград) 13.45 — Новини. 13.55 — У дві шкільних хвилини. «Дітям — все найкраще» 14.05 — Концертна програма. 14.50

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСНА ФАБРИКА
ХІМЧИСТКИ ОДЯГУ ТА ПРАННЯ БІЛІЗНИ
ПРОПОНУЄ НАСЕЛЕННЮ СВОЇ ПОСЛУГИ.

Чищення зимових та демісезонних пальт, плащів, курток, костюмів, суконь, дублянок, шуб із синтетичного хутра, перо-пухових та килимових виробів.

Одяг з бавовни, вовни, нейлону, що втратив свій колір, ще довго служитиме, якщо ви віддасте його для перефарбування.

Пропонуємо вам фарбування натурального хутра (лисиці, песця, шубної овчини) у чорний колір.

Ношені хутряні шуби можна оновити шляхом полірування.

Перо-пухові вироби (подушки, перики) можна пошити на фабриці, старі напиріжки замінити на нові.

Фабрика має можливість раз на тиждень, щочетверга проводити чистку дублянок і виробів із замші. Прийом замовлень проводиться тільки в приймальному пункті селища Гіринського.

Можна скористатися послугами дрібного ремонту одягу, підрізанням і пришиванням гудзиків, заміною брючної тасьми, підкладок.

Подаємо адреси приймальних пунктів хімчистки: вул. Героїв Сталінграда (будинки побуту «Темп»), вул. Радянська, 1, вул. К. Маркса, 78, вул. Пацасова, 15, вул. Дзержинського, 80, вул. Жовтєвої революції, 31.

Шановні товариші!

Завжайте свої речі в хімчистку регулярно. Це поліпшить якість і скоротить строки виконання замовлень.

У терміновій хімчистці, що знаходяться в Будинку побуту «Ігула» та по вул. Панфілової (поруч із заводом «Ремпобуттехніка»), виконуються замовлення на хімчистку одягу від 3 до 24 годин, а також у присутності замовника.

«Дон Кіхот». Вистава Ленінградського театру опери та балету імені С. Кірова. Під час перерви — 15.05 — Новини. 16.00 — Фільм-концерт «Вистава починається» 16.25 — «Грай, гармоні!» 17.40 — Телефільм «Гардемарини, вперед!» 1 серія. 19.00 — «Пісня-87». Заключний вечір Всесоюзного телефестивалю в Концертній студії Останкіно. 21.00 — «Час» 21.40 — Продовження заключного вечора «Пісня-87». 23.10 — «Погляд». Вечірня інформаційно-музична програма.

▲ УТ

9.00 — Новини. 9.15 — Людина фантазія. 10.15 — Телефільм «Майстри гобеленів» 10.25 — «Світ нових» Хосе Марті. 10.45 — «Неймовірні пригоди Італіан у Києві». Музично-розважальна передача. 11.40 — Новини. 11.55 — П. І. Чайковський «Дусунички». Вистава Державного академічного театру опери та балету УРСР імені Т. Г. Шевченка. 13.40 — Для дітей. «Карнавал» 14.20 — Художній телефільм для дітей. «Приданий сміх». 2 серія. 15.30 — У дві шкільних хвилини. «Даринка замітила» 15.55 — Концерт вокально-інструментального ансамблю «Смерічка» 16.25 — Ляльковий вистав. «Нові пригоди Кота у чоботях». С. Прокоф'єв, Г. Сангур. 17.25 — «Автограф». Заслужений артист УРСР Валерій Леонтьєв. 18.00 — Актуальна камера. 18.30 — Кінокомедія «Пропала грамота» 20.50 — На добраніч, діти! 21.00 — «Час» 21.40 — Все про кіно. Прем'єра циклу «Серйозні жарти мультифільму».

▲ ЦТ (II програма)

9.00 — Гімнастика. 9.20 — Документальні телефільми. 10.00 — Фільм-концерт «Танцює «Покуття» 10.30 — «В чому секрет?». Документаль-

Дорогі друзі!
НАСТУПНИЙ НОМЕР «МОЛОДОГО КОМУНАРА» ВИЙДЕ У П'ЯТНИЦЮ, 1 СІЧНЯ. Переважна більшість з вас вже знає, що це буде перший номер тижневика «Молодий комунар». Номер, який, сподіваємось, за зльотом і формою набагато відрізнятиметься в кращий бік від «МК»-87... Втім, зачекаємо з авансами. До зустрічі, дорогі друзі, на сторінках тижневика «Молодий комунар»!

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

З НОВИМ РОКОМ!

Новий рік — свято особливе!

Новий рік — це нові надії, плани, задуми, побажання і, зрозуміло, подарунки та обнови. І тому у переддень свят у магазинах особливо багатолюдно. Адже у новорічну ніч кожний з нас хоче зробити подарунок друзям, рідним, коханим.

Що ж вибрати? Бути красивою у новорічну ніч — бажання кожної жінки. До їх послуг гарний одяг, різно-

манітні прикраси, чародійка-

косметика. Усе необхідне для елегантного вигляду знайдуть у магазинах чоловіки. А як істерично чекають новорічне свято діти. Вони знають — Дід Мороз залишить під ялинкою цікавий подарунок.

Отже, діти залишаються до Нового року все менше, а приємних клопотів і приготувань все більше.

Магазини споживчої кооперації запрошують всіх на передсвяткові ярмарки.

Поспішайте, адже Новий рік — на порозі!

УКООПТОРГРЕКЛАМА.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050 МПС.
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36

Телефони: редактора — 2-54-26; заступника редактора — 2-53-22; відповідального секретаря — 2-55-65; відділів: комуністичного виховання — 4-66-79, 4-64-21; номінального життя та економіки — 2-53-94; учнівської молоді і соціальних проблем — 2-59-82; фотографії — 4-94-94; оголошень — 4-28-96; норенторської — 3-61-83.

Газета виходить в п'ятницю

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компарті України м. Кіровоград, вул. Гілки, 2.